

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการของ UNCTAD Press Release UNCTAD/PRESS/PR/2012/30
“AUSTERITY DID NOT LEAD TO GROWTH; SUPPORTIVE GOVERNMENT
POLICIES ARE STILL NEEDED, UNCTAD REPORT SAYS”

ข้อห้าม

ไม่อนุญาตให้นำเนื้อหาของแถลงข่าวและรายงานที่เกี่ยวข้องไปใช้
อ้างอิงหรือสรุปในเอกสาร การออกอากาศ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นใด
ก่อนเวลา 24.00 น. ของวันที่ 12 กันยายน 2555 ตามเวลาประเทศไทย

UNCTAD/PRESS/PR/2012/30
Original: English

**การรัดเข็มขัดไม่ได้นำไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจ : มาตรการสนับสนุนจากภาครัฐยังมีความจำเป็น
ผลลัพธ์เป็นไปตามสัญญาณเตือนก่อนหน้านี้ : เศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนายังคงอ่อนไหว จากนโยบายรัดเข็มขัด
ในภาคการคลัง และการปฏิรูปตลาดแรงงานของประเทศพัฒนาแล้ว อันเป็นอุปสรรคต่อการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ**

เจนีวา, 12 กันยายน 2555 – รายงานการค้าและการพัฒนาขององค์การ ปี 2555 ระบุว่า จากการคาดการณ์
ของนักเศรษฐศาสตร์ขององค์การ นโยบายการคลังแบบรัดเข็มขัดและแรงกดดันของค่าแรงในตลาดแรงงาน เป็นปัจจัย
สำคัญที่ขัดขวางการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ยังไม่ช่วยให้ประเทศสามารถลดการขาด
ดุลการคลัง เพิ่มการจ้างงาน และสร้างความเชื่อมั่นในตลาดการเงิน อย่างที่คาดหวังไว้ได้

ในวันนี้ องค์การได้ทำการเผยแพร่รายงานการค้าและการพัฒนา ประจำปี 2555 ในชื่อว่า “นโยบายเพื่อการ
เติบโตอย่างทั่วถึงและสมดุล” โดยมีเนื้อหาที่เน้นถึงปัญหาความไม่เท่าเทียมของรายได้ และย้ำว่าการลดช่องว่างของ
รายได้และความมั่งคั่งของประชาชนนั้น ไม่เพียงแต่จะเกิดประโยชน์ต่อสังคม แต่จะนำไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจอีก
ด้วย (ดูรายละเอียดในเอกสารแถลงข่าว UNCTAD/PRESS/PR/2012/31)

รายงานการค้าและการพัฒนา ประจำปี 2555 ยังระบุว่า ประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศ พยายามกระตุ้น
อุปสงค์ภายในประเทศ และสร้างการเติบโตโดยใช้นโยบายทางเศรษฐกิจแบบ “ตรงข้ามกับวัฏจักรเศรษฐกิจ
(countercyclical)” แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้ประเทศรอดพ้นจากภาวะเศรษฐกิจถดถอย เนื่องจากยังคงมีความอ่อนไหว
ต่อสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำในประเทศพัฒนาแล้วอยู่

ทั้งนี้ เมื่อ 2 ปีที่แล้ว อังกฤษได้เคยส่งสัญญาณเตือนประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศ ถึงผลเสียของการเปลี่ยนนโยบายจากการกระตุ้นเศรษฐกิจมาเป็นการรัดเข็มขัดและลดรายจ่ายภาคการคลังอย่างรวดเร็วเกินไป ผลที่ตามมาก็คือ เมื่อไม่มีการใช้จ่ายภาครัฐเพียงพอที่จะอัดฉีดเม็ดเงินเข้าสู่ตลาด ทำให้อุปสงค์ต่อสินค้าและบริการภายในประเทศที่อ่อนแออยู่แล้วกลับตกต่ำลงไปอีก มาตรการเหล่านี้จึงไม่ช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้ภาคธุรกิจและตลาดการเงิน แต่กลับทำให้กิจการต่างๆ มองอนาคตในภาพลบ ไม่เพิ่มการลงทุนในการผลิตสินค้าและบริการใหม่ หรือไม่ว่าจ้างแรงงานเพิ่มเติม

แนวโน้มโดยทั่วไป

จากการศึกษาแนวโน้มต่างๆ ของเศรษฐกิจโลก พบว่าเศรษฐกิจทั่วโลกชะลอตัว ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากนโยบายรัฐเข้มงวดของประเทศพัฒนาแล้วหลักๆ ทำให้ความต้องการสินค้าบริการลดลง ส่งผลเสียต่ออนาคตการส่งออกของประเทศกำลังพัฒนา แม้ว่าประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศจะพยายามดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบตรงข้ามกับวัฏจักรเศรษฐกิจ (countercyclical policy) อย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นอุปสงค์ภายในประเทศ แต่ก็ยังไม่เพียงพอ หากปัญหาในประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจต่างๆ ยังไม่ได้รับการแก้ไข

การเติบโตของเศรษฐกิจโลกลดลงจากร้อยละ 4.1 ในปี 2553 เหลือร้อยละ 2.7 ในปี 2554 และคาดว่าจะลดลงต่อเนื่องเหลือต่ำกว่าร้อยละ 2.5 ในปี 2555

ทั้งนี้ อังกฤษคาดว่า การเติบโตของประเทศพัฒนาแล้วจะเหลือเพียงร้อยละ 1 ในปีนี้ โดยยุโรปจะเข้าสู่ภาวะถดถอยอีกครั้ง ส่วนสหรัฐและญี่ปุ่นน่าจะเติบโตได้ประมาณร้อยละ 2

สำหรับกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและเขตเศรษฐกิจเปลี่ยนผ่าน (transition economies) คาดว่าจะมีการเติบโตประมาณร้อยละ 5 และร้อยละ 4 ตามลำดับ ซึ่งลดลงเล็กน้อยจากปีก่อนหน้า การเติบโตของกลุ่มนี้ นำโดยประเทศกำลังพัฒนาขนาดใหญ่บางประเทศที่พึ่งพิงมหาอำนาจทางเศรษฐกิจน้อยลงและมีอุปสงค์ภายในประเทศที่แข็งแกร่ง รายงานฉบับนี้ยังระบุว่าในช่วงปี 2549 ถึง 2555 การเติบโตของเศรษฐกิจโลกมาจากประเทศกำลังพัฒนาถึงร้อยละ 74 เมื่อเทียบกับในช่วงทศวรรษที่ 1980s และ 1990s ที่มาจากประเทศพัฒนาแล้วถึงร้อยละ 75 และลดลงมาเหลือประมาณร้อยละ 50 ในช่วงปี 2543-2549

อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนายังคงเปราะบาง เนื่องจากการส่งออกที่ขึ้นกับอุปสงค์ของประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจที่มีแนวโน้มจะอ่อนแอต่อไปจากนโยบายรัดเข็มขัดของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของยุโรป ดังจะเห็นได้จากตัวเลขการส่งออกไปยังประเทศพัฒนาแล้วที่ลดลงต่อเนื่อง และราคาสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีแนวโน้มตกต่ำลงตั้งแต่ไตรมาสที่ 2 ของปีที่แล้ว นอกจากนี้ ความไม่มีเสถียรภาพทางการเงินในประเทศพัฒนาแล้วยังส่งผลต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนไปยังประเทศกำลังพัฒนา และเพิ่มความผันผวนในตลาดสินค้าโภคภัณฑ์อีกด้วย

องค์ักัดได้เคยส่งสัญญาณเตือนเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบายรัดเข็มขัดของประเทศพัฒนาแล้วตั้งแต่ปี 2553 ด้วยความกังวลว่าจะมีการวินิจฉัยปัญหาที่คาดเคลื่อน ซึ่งองค์ักัดเชื่อว่า ความท้าทายที่สำคัญที่สุดต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ไม่ใช่การเพิ่มขึ้นของหนี้สินภาครัฐ แต่เป็นความอ่อนแอของอุปสงค์ภายในประเทศ ดังที่ระบุในรายงานเมื่อปี 2553 ว่า “มีความเสี่ยงสูงมากกว่าการยกเลิกมาตรการกระตุ้นทางการคลัง ในเวลาที่มีการบริโภคและการลงทุนภายในประเทศยังไม่แข็งแรงเพียงพอ จะเป็นอันตรายต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ”

ในรายงานฉบับนี้ ได้ย้ำว่าความกลัวนั้นได้เกิดขึ้นจริงตามที่คาดแล้ว ภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศมหาอำนาจส่งผลกระทบต่อการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก แรงกดดันนี้เกิดจากการปรับการใช้จ่ายในภาคเอกชน การว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้นซึ่งส่งผลกระทบต่อรายได้และการบริโภคของครัวเรือน และการที่รัฐเร่งรีบจัดการปัญหาหนี้ภาครัฐมากเกินไป อย่างไรก็ตาม การขาดดุลการคลังจำนวนมากไม่ใช่สาเหตุ แต่เป็นผลที่เกิดจากวิกฤตเศรษฐกิจ นโยบายดังกล่าวจึงไม่เพียงแต่จะวินิจฉัยต้นตอของปัญหาผิดเท่านั้น แต่ยังประเมินผลกระทบในทางลบต่อเศรษฐกิจมหภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาของวิกฤติไว้ต่ำเกินไป ที่จริงแล้วการที่เศรษฐกิจฟื้นตัวไม่ต่อเนื่องนั้น ทำให้รายได้การคลังและดุลการคลังรวมของหลายๆประเทศต่ำกว่าที่คาดการณ์และไม่สามารถรักษาความเชื่อมั่นของนักลงทุนโลกไว้ได้ รายงานยังระบุว่า แม้ปัญหาหนี้ภาครัฐนั้นจะจำเป็นต้องได้รับการจัดการ แต่ในระยะยาว หากเศรษฐกิจสามารถเติบโตได้ รัฐก็จะมีรายได้มากขึ้น ทำให้ปัญหาหนี้สินค่อยๆเข้าสู่ภาวะสมดุลไปตัวเอง นอกจากนี้ นโยบายสำคัญอีกประการหนึ่งของประเทศพัฒนาแล้วซึ่งส่งผลอย่างมากต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจก็คือแรงกดดันต่อค่าจ้าง ซึ่งเพิ่มอัตราการว่างงานแทนที่จะกระตุ้นการลงทุนให้เกิดการจ้างงาน และสำหรับประเทศที่พึ่งพิงการค้าระหว่างประเทศมาก การมีค่าจ้างแรงงานถูกลงก็ไม่ได้ทำให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้นมากนัก แต่อาจกระทบต่ออุปสงค์ภายในประเทศจนถึงกับทำให้ประสิทธิภาพในการผลิตลดลงก็เป็นได้

ในสถานการณ์เช่นนี้ แม้ว่านโยบายเศรษฐกิจมหภาคที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจยังคงมีความจำเป็นและไม่อาจถูกแทนที่ได้ด้วยการปฏิรูปเชิงโครงสร้าง อย่างไรก็ตาม การปฏิรูปเชิงโครงสร้างที่อาจมีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ ได้แก่ การสร้างระบบสวัสดิการสังคม (social safety net) และส่งเสริมบทบาททางเศรษฐกิจของภาครัฐในประเทศกำลังพัฒนาต่างๆ และการปฏิรูปในหลายภาคส่วน เช่น ภาคการเงินซึ่งช่วยจัดการมูลเหตุที่เป็นรากฐานของวิกฤตเศรษฐกิจ การลดช่องว่างการกระจายรายได้ที่เป็นปัญหาในหลายประเทศตั้งแต่ทศวรรษ 1980s เป็นต้นมา อย่างไรก็ตาม ในหลายประเทศพัฒนาแล้วก็ยังคงมีมาตรการปฏิรูปที่ส่งผลลบต่อค่าจ้างที่แท้จริง จำกัดอุปสงค์ภายในประเทศ และสร้างช่องว่างของรายได้เพิ่มขึ้น เช่น นโยบายค่าแรงที่ยืดหยุ่น ไม่อิงกลุ่มหรือเกณฑ์มาตรฐานกลาง (labor flexibility policies) เป็นต้น